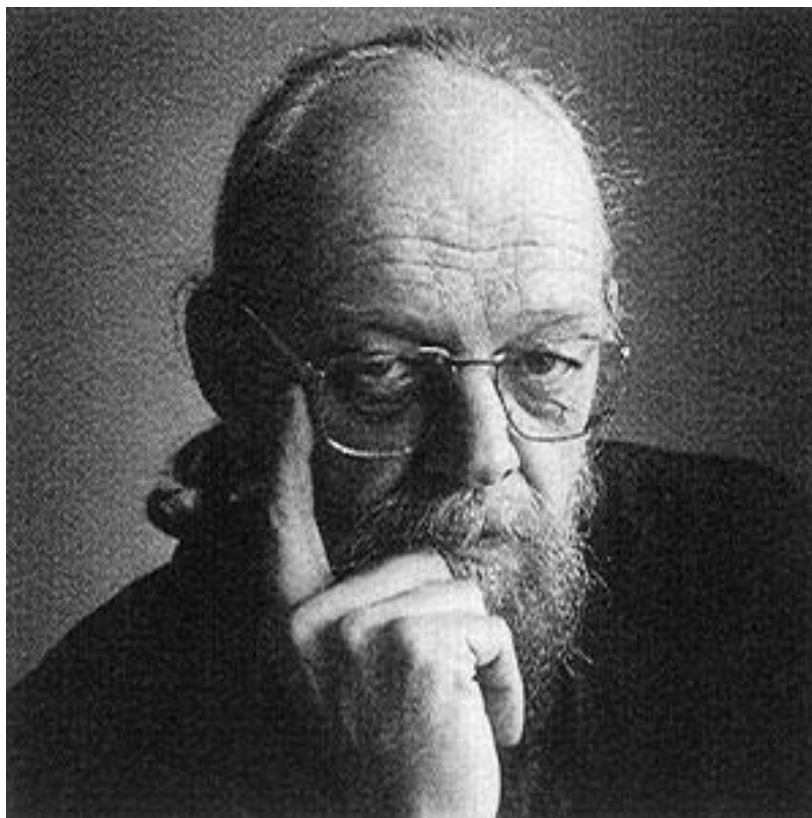

Jaroslav Jebavý
KRESBY A KOLÁŽE
• 4. 5. – 25. 6. 2012 •

Jaroslav Jebavý

Narozen 30. 7. 1952 v Jilemnici.

Žije a pracuje v Pardubicích,

člen Unie výtvarných umělců (UVU),

člen Klubu konkrétních Východní Čechy.

Samostatné výstavy:

1985 Galerie pod podloubím, Olomouc

1986 M klub, Ústí nad Labem

1987 Klub Polabiny 4 (s Radoslavem Pavlíčkem), Pardubice

1989 (23. 6.) jednodenní výstava na soutoku Labe a Loučné

1991 Tenis klub, Pardubice
1994 Galerie Gong, Pardubice
1995 Galerie Dům u Jonáše, Pardubice
2000 Studio Paměť, Praha
2000 Galerie Otevřeno, Pěčín
2000 Východočeská galerie v Pardubicích
2001 Galerie F. A. Sporcka, Hospital Kuks
2002 Elektrárna, Uhersko
2002 Ostrovy neklidu – Příhrádek, Pardubice
2003 Rok kresby – Galerie Univerzity Pardubice
2003 Muzeum a galerie Orlických hor, Rychnov nad Kněžnou (s J. Lacinou, J. Procházkou)
2004 Galerie AMB, Hradec Králové
2004 Jedna báseň (s Pavlem Rajchmanem) – Galerie Fons Pardubice
2007 Mezikruhy – Salon Mina, Litvínov
2009 Variace na jedno téma (barevné kresby) – Galerie Chodba, ZUŠ Pardubice-Polabiny
2009 Obrazy – Galerie Caesar, Olomouc

Společné výstavy:

1990 Český týden – Krefeld, Německo
2003 Ornament v současném umění – Galerie moderního umění, Hradec Králové, Galerie města Plzně
2003 UVU – Dötinchem, Holandsko
2003 Cultural Informational Center, Pernik, Bulgaria
2004 XXL Malerai – Köln, Germany (workshop a výstava)
2004 Kresba – Východočeská galerie Pardubice
2005 Dostředivé okraje – Nostický palác Praha
2005 Maska – výtvarný festival Pardubice
2006 Dostředivé okraje – Východočeská galerie, Pardubice, Zámek Lytomyšl
2006 Výstava výtvarných prací z Mezinárodního plenéru Pardubice 2004 – Vč. muzeum, Pardubice
2006 Black – výtvarný festival, Pardubice
2006 Czeska Pivnica – Galeria Gardzienice, Lublin, Polsko
2007 Die Geister, die ich rief – umělecké sympozium Schirnding
2007 Duchové, jež jsem vyvolával – Bartholomeus, Cheb
2007 Pardubická industria - chemie – Artfest, Pardubice
2007 Genius Loci – Klub konkretistů Východní Čechy – Bílá věž, Hradec Králové
2008 VI. Mezinárodní bienále kresby – Plzeň (udělen Short list-ocenění nejvyšší kvality)
2008 Live Art of Explosie – Pardubice
2008 Klub konkretistů Východní Čechy – Galerie T, Hradec Králové, Tvrz Čachrov
2009 New Year New Art – výstava členů Con. front. art o. s. – Foyer Artkina Centrál, Hradec Králové
2009 Nanoskop – Dox galerie současného umění, Praha

2010 Gama – FCHT Univerzity Pardubice, Pardubice

2011 ISWA – Nanopolis – Nová scéna Národního divadla

Účast na výstavách UVU Pardubice

Účast na českých a evropských projektech uskupení Tesla

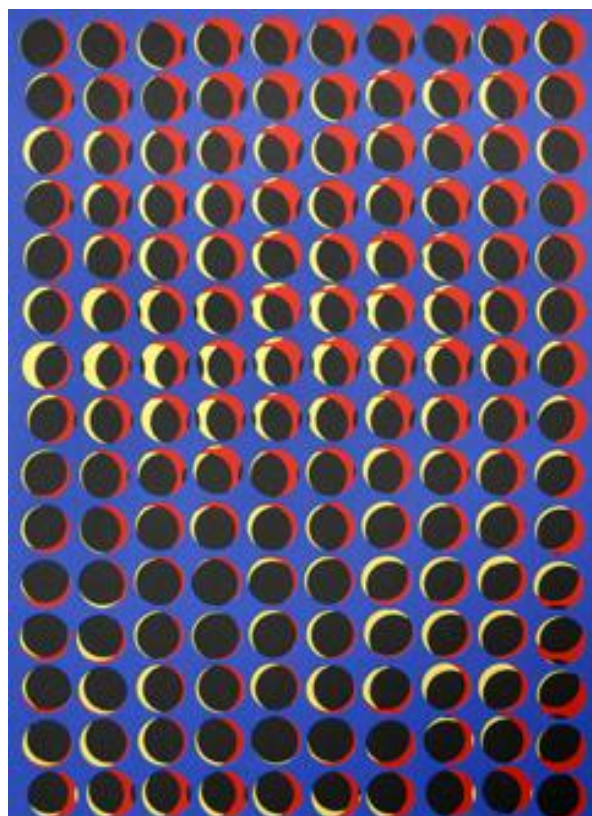
Od roku 2007 účast na výstavách Klubu konkretistů Východních Čech a KK3

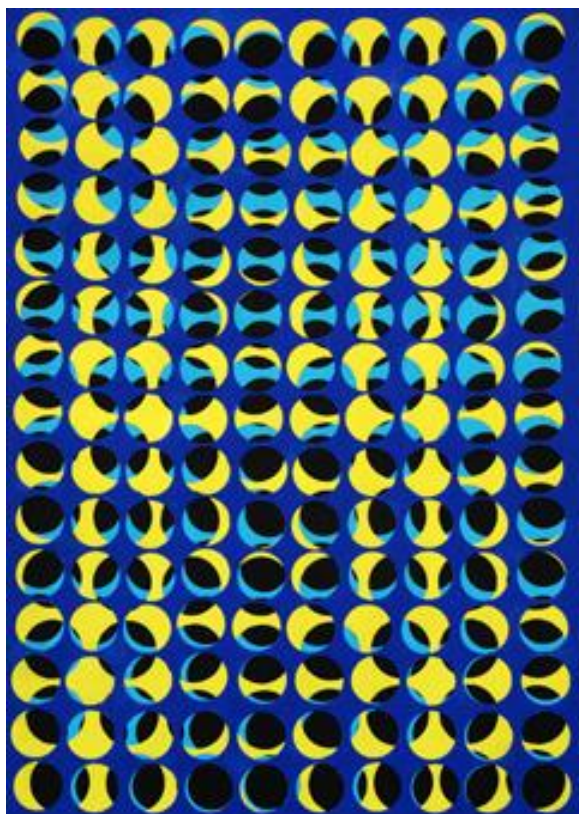
Plenéry:

2003 Mezinárodní plenér Rudarcy, Bulharsko

2004 Mezinárodní plenér Pardubice

2010 Mezinárodní plenér Łęčna, Polsko

Jaroslav Jebavý Koláže a kresby

Asi nikdo nemá tak dobře vypracovanou legendu života a tvorby jako Jaroslav Jebavý. Je to lodní kapitán a dělá kroužky jako buddhistický mnich. Snad jedině v určité tragice může konkurovat legenda Františka Kyncla a Jiřího Tomana.

V umělecké práci je příběh jako vzor vetkaný v koberci. V poslední době se hodně mluví o tom, že dávno pryč už je čas postmoderny, kdy bylo možné vše. Že přichází doba druhé moderny, kdy už nebude možné téměř nic. Metaforou doby už ovšem nebude kontinent, ale souostroví. Tedy pluralita názorů a úhlů pohledu zůstává zachována, ale zjevně přichází po hojnosti další střídmost.

A do této doby, kterou jako druhou modernu datovali Nicolas Bourriaud a Václav Bělohradský rokem 2008, finanční krizí, tvorba Jaroslava Jebavého sedí, je zcela aktuální. Jeho práce nevytváří žádný spektakl, lunapark, reality šou, ale spíš se dá chápat jako postprodukce. Autor vytváří nová díla recyklací a dekonstrukcí svých vlastních kreseb a obrazů. Tedy jejich obrazů – obrazů obrazů, to znamená reprodukcí. Technikou postprodukce je i objektová brikoláž New Yorku, zátiší tak trochu jak od Morandiho, plné lahví. Ale zároveň si není možné nevzpomenout na konžského muzejního pracovníka Bodyse Iseka Kingeleze, který v 90. letech okouznil všechna velká bienále a přehlídky svými fantastickými městy z barevných lepenek, papíru a plastů. Je to nepochybně příklad kulturního nomádství, které dovoluje umělci přecházet z kontextu do kontextu.

V kolážích a kresbách Slávka Jebavého je jasně patrné, že prorokovaný konec samotného média obrazu v povrchní virtualitě obrazovek nenastává. A nejspíš ani nenastane. Kresby se od koláží výrazně odlišují, mohli bychom mluvit o fenomenologii, o tom, co se ukazuje, a zjevuje se. Jako New York v kroužcích. Ve všem, co známe, je mnohem víc toho, co neznáme a co čeká na chvíli našeho dozrání. Co se týká koláží, není to ten druh, který vyrábějí psychopati a sérioví vrazi, když píší oběti či detektivovi. Kříže nejsou ani tak nástroje mučednictví, jako křížovatky, křížení názorů, postojů, ze kterého teprve vzniká kultura. V jednom prostoru jsou vedle sebe skoro strohé rovnoběžky, ale i barokní akordy. Slávek Jebavý rád používá série a variace. Na nich se objevuje základní tvar, trochu jako stroj-architektura, stroj-člověk nebo stroj-hrob v pozdním díle Mikuláše Medka. Jsou tam Kupkovy i Delaunayovy orfistické příběhy o vzniku vesmíru na Bachovu hudbu, i když věřím, že tady to bude spíš Jethro Tull. A můžeme vytušit i autorovo zalíbení ve Skupině Zero a blízkost s obsesí puntíky Japonky Yayoi Kusamy. Mezi vystavenými díly jsou zahrnuty dvě pocty – jedna trochu nepravděpodobná, pocta Vincentu van Goghovi a druhá velmi samozřejmá – hommage Františku Kynclovi. U Kyncla stejně jako u Jebavého budou vědci nejspíš hledat estetickou paralelu dvouštěrbínového efektu. Existuje nepochybná vazba mezi dílem Františka Kyncla a Jaroslava Jebavého. Podobnost je založená na vztahu ke geometrii a minimálním formám. Jak říká Petr Rezek, minimalisté se k plastičnosti jenom jinak chovají. Ale neopouštějí ji. Jedině ze vztahu k ní pochází působivost jejich děl.

Když Slávek Jebavý vysekává kruhové fragmenty ze svých starých katalogů, nebo lepí kruhové samolepky a překrývá zbylé rastry, sleduje stále pro něj charakteristickou strategii kroužení a toulání. Kroužení znamená, že kolem něčeho chodíme, obcházíme, kroužíme. Můžeme pozorovat, lovit, ochraňovat nebo i uzavírat. Miroslav Petříček si všiml, že vlastně celá umělecká tvorba se z různých stran a různými prostředky pokouší obkroužit, co je zde a přitom se nedá uchopit, co se nabízí a současně mizí. A nabádá nás, abychom se dívali, tak, jako se touláme. Hezké toulání.

Martina Vítková